

„Hočete devet grošev?“

Toda topot se mu ni nihče oglasil iz pisarne. Pač pa je stopil nato „cesarski mož“ k njemu, ter ga prijazno poučil, da mora šteti za listek deset grošev, ali pa peš capljati domov.

Janezu torej ni kazalo družega nego plačati celo krono, kar je tudi storil z mnogim besedovanjem.

„Na Jesenicah so veliko bolji gospodje nego tu . . .“ je godrnjal precej nevoljno, ko je vlačil groše iz umazanega mošnjička. Komaj je še ujel vlak.

Ko se pripelje na Bled, se ozre takoj po natakarju, ki ponuja pivo. In res ga kmalu ugleda. Takoj ga pokliče k vozu in izprazne par kozarcev kar namah. Tu ga pa natakar naenkrat spozna in zahteva plačilo tudi za jutranje pivo.

„Čakaj, potepuh, jaz te že plačam!“ pravi Janez ter oplazi z dolgo koščeno desnico po kozarcih, da je bilo kar hipoma vse na tleh.

Topot pa ni bilo tako dober kup. Kajti natakar je poklical na pomoč izprevodnika in oba sta šla v voz nad Janeza. — Zdaj je izvedel, kaj in kako. Plačaj, kar si dolžan — ali pa . . .

Janezu je zlezlo srce v škornje, kakor hitro je zaslišal imenovati orožnike in sodnijo. Kajti teh dveh človekoljubnih naprav se on silno boji. Izvlekel je urno mošnjiček iz žepa in plačal s kislim obrazom tiste kronce, ki jih je natakar zahteval za odškodnino . . .

S kroncami vred je pa zapustilo Janeza tudi vse veselje do vožnje po železnici. Imel je le še eno željo, da bi kolikor mogoče hitro prišel domov. Zato si tudi ni več privoščil na Jesenicah blagajnika, ki mu ni bil dal pravega listka, marveč jo je mahnil kar naravnost proti Sv. Križu. Med potjo je pa najmanj stokrat ponovil obljubo, da ne sede nikdar več na vlak. Obenem je pa tudi spoznal, da ga je rajni oče gotovo hotel pred smrtjo svariti ne samo pred Želetovo, ampak tudi pred železnico. Sklenil je seveda strogo molčati o vseh dogodkih svoje prve in zadnje vožnje po železnici.

In Janez je tudi res molčal, toda molčala ni Beljakova Liza, tista ki po Dolini prekupuje jajca. Komaj je izvedela na Jesenicah čudovite Kuharjeve dogodke na vlakcu, že je dirjala z njimi k Sv. Križu. Pobrala je vsa jajca po hišah, zato pa pustila ondi tudi natančen popis Janezove prve vožnje po železnici.

Kuharjeva Lenka se je potem tako razjezila, da je nad Janezom razbila popolnoma nove burklje. Vsled jeze in žalosti je tudi zbolela in nekega dne lepo umrla.

Tako je Janez ostal zopet sam na svetu. Ženiti se ne namerava več. Vesel je, da ga je Lenka zapustila. Boji se še celo, da ne bi prišla nazaj.

Zdaj se pripravlja polagoma, da naloži sedmi križ na rame. Zelo verjetno je, da izumre z njim družina Kuharjev in da je torej on — zadnji svojega rodu.

Na pot!

Zložil Griša.

Zvezde beže skoz noč
kakor osamljene,
v sanjah predramljene
želje srca.

Dalje v brezkončno noč,
dalje v brezkončni dan
žene nemirna moč
ladjo sveta . . .

V daljah se vžiga luč —
zbogom in srečno pot!
Varuj se solčnih zmot,
vitez duha!

